



ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Hargaša a členiek senátu JUDr. Aleny Adamcovej a JUDr. Zdenky Reisenauerovej, v právnej veci žalobkyne: **Ing. S. T.**, bytom R., *v zastúpení JUDr. P. V., advokátom* so sídlom v B., V. X., proti žalovanému: **Telekomunikačný úrad Slovenskej republiky**, Továrenská 7, P.O.Box 40, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutí žalovaného č. 49/01/2009 zo dňa 25.5.2009 a č. 60/01/2009 zo dňa 29.5.2009, o odvolaniach žalobkyne a žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave, č. k. 2S 144/09-55, 2 S 155/09-55 zo dňa 20.10.2010, jednomyseľne, takto

r o z h o d o l :

I. Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave, č. k. 2S 144/09-55, 2 S 155/09-55 zo dňa 20. októbra 2010, v jeho zamietajúcej časti **z r u š u j e** a vec vracia krajskému súdu na ďalšie konanie.

II. Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave, č. k. 2S 144/09-55, 2 S 155/09-55 zo dňa 20. októbra 2010 v jeho zrušujúcej časti **p o t v r d z u j e**.

II.a Žalobkyni v tejto časti náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

Krajský súd v Bratislave rozsudkom č. k. 2S 144/09-55, 2 S 155/09-55 zo dňa 20.10.2010, podľa § 250j ods. 2 písm. a) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej v texte rozsudku len „O.s.p.“) zrušil rozhodnutie predsedu Telekomunikačného úradu Slovenskej republiky č. 60/01/2009 zo dňa 29.5.2009 a rozhodnutie žalovaného č. 16/02/2009 zo dňa 16.3.2009 – ktorým rozhodol o skončení štátnozamestnaneckého pomeru žalobkyne podľa ust. § 40 ods. 2 písm. b) a zákona č. 312/2001 Z. z. o štátnej službe a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o štátnej službe“) v znení platnom v rozhodnom čase, odvolaním – a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie, vo zvyšnej časti žalobu, ktorou sa žalobkyňa domáhala preskúmania rozhodnutia žalovaného č. 49/01/2009 zo dňa 25.5.2009 v spojení s rozhodnutím č. 12/02/2009 zo dňa 27.1.2009 o jej odvolaní z funkcie predstavenej, zamietol. O trovách konania rozhodol poukazom na ust. § 250k ods. 1 O.s.p. tak, že žalovanému uložil povinnosť zaplatiť úspešnej žalobkyni náhradu trov konania vo výške 444,04 €.

Z odôvodnenia rozhodnutia krajského súdu je zrejmé, že sa nestotožnil s argumentáciou žalobkyne, že podpredsedom úradu vydané prvostupňové rozhodnutie vo veci odvolania žalobkyne z funkcie predstavenej ako aj vo veci skončenia jej štátnozamestnaneckého pomeru boli nezákonné a to vo vzťahu k spochybneniu oprávnenia podpredsedu úradu konať za predsedu v čase neobsadenia tejto funkcie. Konajúci súd poukazom na príslušné zákonné ustanovenia vyvodil záver, že predseda úradu je ako štatutárny zástupca úradu oprávnený zastupovať úrad navonok a vykonávať všetky úkony, ktoré mu vyplývajú zo zákona o štátnej službe, telekomunikačného zákona, či z iných právnych predpisov. Neprítomného predsedu, podľa jeho názoru, zastupuje v čase neprítomnosti podpredseda, ktorý sa po túto dobu stáva štatutárnym orgánom úradu s oprávnením konať za úrad v celom rozsahu kompetencií neprítomného predsedu, vrátane vykonávania právomoci vyplývajúcich zo zákona o štátnej službe. Uviedol, že za neprítomnosť predsedu úradu sa na tento účel celkom iste považuje aj situácia, keď je funkcia predsedu úradu neobsadená z dôvodu zániku funkcie predchádzajúceho predsedu a to až do zvolenia nového predsedu Národnou radou Slovenskej republiky. Z tohto dôvodu vyhodnotil námietky žalobkyne ako nedôvodné. Podľa názoru súdu bolo v medziach zákona

aj poverenie podpredsedu úradu novozvoleným predsedom úradu doriešiť personálnu záležitosť žalobkyne a vykonať v mene predsedu všetky s tým spojené úkony či rozhodnutia, pretože okrem zastupovania predsedu úradu v čase jeho neprítomnosti plní podpredseda úlohy, ktorými ho poverí predseda úradu, pričom zákon neustanovuje žiadne obmedzenia tejto poverovacej právomoci. Súd sa taktiež nestotožnil s tvrdením žalobkyne o nemožnosti aplikácie ust. § 31 ods. 2 zákona o štátnej službe v tom zmysle, že by vedúci úradu, ktorý je štatutárnym orgánom, nemohol odvolať predstaveného bez uvedenia dôvodu, práve naopak skonštatoval, že táto právomoc vyplýva vedúcemu priamo z tretej vety ustanovenia § 31 ods. 2 zákona o štátnej službe a keďže niet právneho predpisu, ktorý by túto právomoc v prípade žalovaného vylučoval, možno konštatovať, že odvolanie žalobkyne podpredsedom úradu konajúcim v postavení vedúceho služobného úradu bez uvedenia dôvodu bolo v súlade so zákonom. Súd žalobu v časti o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia ***o odvolaní žalobkyne z funkcie predstavenej*** ako nedôvodnú podľa ust. § 250j ods. 1 O.s.p. zamietol.

Vo zvyšnej časti týkajúcej sa ***rozhodnutia o prepustení žalobkyne zo štátnozamestnaneckého pomeru*** vyslovil konajúci prvostupňový súd názor, že žalovaný nepostupoval v intenciách príslušných citovaných ustanovení zákona o štátnej službe, keď žalobkyňi neponúkol v tom čase neobsadené štátnozamestnanecké miesto na oddelení vonkajších vzťahov úradu, ktoré bolo dokonca v rovnakom odbore štátnej služby a v rovnakej funkcii (štátny radca) ako mala žalobkyňa, hoci o to miesto žalobkyňa prejavila záujem. Služobný úrad, pokiaľ je to možné, je povinný zaradiť odvolaného predstaveného na štátnozamestnanecké miesto toho istého odboru štátnej služby a na tú istú funkciu, ktorú tento zastával pred odvolaním z funkcie. Pokiaľ služobný úrad takéto miesto nemá, je podľa názoru súdu povinný ponúknuť odvolanému všetky voľné štátnozamestnanecké miesta zodpovedajúce jeho/jej vzdelaniu, kvalifikácii a skúsenostiam a snažiť sa o dohodu o jeho zaradení na niektoré z neobsadených štátnozamestnaneckých miest, rešpektujúc pri tom záujem dotknutého štátneho zamestnanca o niektoré z voľných miest. Podľa názoru súdu je služobný úrad v každom prípade povinný sa snažiť o zachovanie štátnozamestnaneckého pomeru odvolaného predstaveného a k jeho skončeniu by mal pristupovať až vtedy, keď štátny zamestnanec nemá záujem o obsadenie žiadneho do úvahy prichádzajúceho miesta, ktoré má služobný úrad k dispozícii. Tvrdenie žalovaného o tom, že uvedené miesto bolo do budúca určené na zrušenie, podľa názoru súdu neobstojí, pretože pre žalovaného bol záväzný v tom čase existujúci stav a ani plánované zrušenie tohto miesta nezbavilo žalovaného povinnosti zaradiť žalobkyňu na výkon štátnej služby na štátnozamestnanecké

miesto toho istého odboru štátnej služby a na tú istú funkciu, akú dovtedy zastávala. Krajský súd vzhľadom na uvedené zrušil žalobou napadnuté rozhodnutia vo veci skončenia štátnozamestnaneckého pomeru žalobkyne a to poukazom na ust. § 250j ods. 2 písm. a) O.s.p., pretože vychádzajú z nesprávneho právneho posúdenia.

Proti tomuto rozsudku krajského súdu v časti týkajúcej sa *zamietajúceho výroku*, podala v zákonnej lehote odvolanie žalobkyňa, ktorá namietala jeho nedostatočné odôvodnenie vo vzťahu k jej námietke ohľadne oprávnenia podpredsedu úradu konať ako štatutárny orgán úradu v čase neexistencie jeho zákonného štatutárneho orgánu. Žalobkyňa napriek tomu, že záver súdu ohľadne oprávnenosti zastupovania predsedu úradu zástupcom v rozsahu jeho kompetencií – ako i žiadnych zákonných obmedzení oprávnenia podpredsedu úradu konať za úrad, a to aj v prípade neobsadenia funkcie predsedu – považovala za logický a správny, uviedla, že má za to, že nie je dostatočne odôvodnený. Podľa jej názoru uvedený záver súdu zo znenia ust. § 7 ods. 2 zákona č. 610/2003 Z. z. o elektronických komunikáciách (ďalej len „zákon o elektronických komunikáciách“) v znení platnom v rozhodnom čase nijako priamo nevyplýva a pokiaľ by pôsobnosť podpredsedu úradu bola v čase neexistencie štatutárneho orgánu zavedená spôsobom podľa zákona o elektronických komunikáciách jednoznačná, zákonodarca by zákonom č. 56/2010 Z. z. úpravu jeho znenia smerujúcu k vylúčeniu pochybností nevykonal. Žalobkyňa poukazujúc na výrok napadnutého rozhodnutia o jej odvolaní z funkcie predstavenej žalovaným uvádza, že je z neho zrejmé, že o odvolaní z funkcie rozhodol predseda úradu, ktorý podľa odôvodnenia rozhodnutia v tom čase nebol zvolený a podľa záveru rozhodnutia rozhodol podpredseda úradu. Rozhodnutie preto považuje za protirečivé, zmätočné a tým pádom za protizákonné. Žalobkyňa uviedla, že pôsobnosť štatutárneho orgánu – na rozdiel od pôsobnosti podpredsedu úradu v čase nezvoleného predsedu úradu spochybniteľná nebola, avšak záver súdu, podľa ktorého podpredseda úradu bol v čase neexistencie štatutárneho orgánu úradu oprávnený konať ako štatutárny orgán úradu, považovala žalobkyňa za potrebný opätovne komplexne posúdiť, nakoľko v spore so žalovaným ide o otázku kľúčovú. Žalobkyňa nesúhlasila ani s názorom súdu, ktorý sa stotožnil s argumentáciou žalovaného ohľadne aplikácie ust. § 31 ods. 2 zákona o štátnej službe bez ďalšieho skúmania dôvodov, ktoré k takémuto záveru viedli. Poukázala na ust. § 149 zákona o štátnej službe, podľa ktorého sa na štátnozamestnanecký pomer štátnych zamestnancov použije primerane okrem iných ustanovenie § 13 Zákonníka práce (zák. č. 311/2001 Z. z.). Podľa názoru žalobkyne dôvodom na jej odvolanie z funkcie predstavenej boli sťažnosti na postup úradu v niektorých veciach a je nespochybniteľné, že ak

by žalobkyňa na protiprávne konanie, ktoré pri plnení služobných povinností zistila nepoukázala, k jej odvolaniu z funkcie predstavenej by s určitosťou nedošlo, nakoľko bola charakteristická veľmi dobrou povestou, prirodzenou autoritou a uznaním nielen v pracovnom kolektíve, ale i u odbornej verejnosti. Zastala názor, že pokiaľ by aj sporné oprávnenie konať ako štatutárny orgán podpredsedovi úradu bolo priznané za predpokladu aplikácie ust. § 31 ods. 2 zákona o štátnej službe, by žalobkyni musela byť priznaná ochrana zo zákona minimálne v rozsahu ust. § 13 ods. 3 Zákonníka práce. Žalobkyňa záverom uviedla, že ***súd sa vo svojom rozhodnutí nezaoberal ňou namietnutou retroaktivitou rozhodnutia o odvolaní z funkcie predstavenej***, preto i naďalej trvá na svojej námietke v rozsahu uvedenom v žalobe. Taktiež sa súd nezaoberal pri skúmaní zákonnosti postupu žalovaného ***neprípustnosťou rozdelenia konania na dve samostatné rozhodnutia*** podľa zákona o štátnej službe v zmysle žalobnej námietky. Vzhľadom na vyššie uvedené žiadala žalobkyňa napadnuté rozhodnutie súdu, v časti v ktorej žalobu zamietol, zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. V prípade úspechu si uplatnila náhradu trov konania.

Z písomného vyjadrenia žalovaného k obsahu odvolania žalobkyne je zrejmé, že sa stotožnil s názorom krajského súdu prezentovaným v odôvodnení rozhodnutia v časti, ktorou zamietol žalobu a je toho názoru, že súd dospel na základe vykonaných dôkazov k správnym skutkovým zisteniam a jeho rozhodnutie vychádza zo správneho právneho posúdenia veci. Podľa názoru žalovaného súd sa otázkou príslušnosti podpredsedu žalovaného na rozhodovanie vo veciach, na ktoré je príslušný predseda žalovaného, vysporiadal po právnej stránke správne v súlade so zákonom č. 610/2003 Z. z. a zákonom č. 312/2011 Z. z.. Žalovaný považoval odôvodnenie rozhodnutia krajským súdom za postačujúce s ohľadom na zásady logického výkladu, konkrétne za správne použitie tzv. smernice logického výkladu, podľa ktorej „nerozlišujeme, ak právna norma nerozlišuje“. Z obsahu námietok žalobkyne vyvodil žalovaný záver o tom, že práve žalobkyňa požaduje, aby súd rozlišoval dôvod neprítomnosti predsedu žalovaného a s tým súvisiace oprávnenie podpredsedu žalovaného konať za neho v rôznych právnych situáciách a vykonávať určité právne úkony, pričom zákon o elektronických komunikáciách ani zákon o štátnej službe takéto rozlíšenie nepozná. Aj poukazovanie žalobkyňou na nejednoznačnosť zákonnej úpravy a potrebu odstránenia pochybností zák. č. 56/2010 Z. z. považuje žalovaný za rozpornú s výkladovými pravidlami teórie práva. Práve z tohto spresnenia uvedenou novelizáciou zákona o elektronických komunikáciách, však nevyplýva, že pred jej účinnosťou nesmel

podpredseda úradu zastupovať predsedu úradu v čase, kedy nebol zvolený a ani samotná dôvodová správa k predmetnej novele takýto dôvod neuvádza. V súvislosti s námietkou žalobkyne ohľadne aplikácie ust. § 31 ods. 2 zákona o štátnej službe a o neskúmaní dôvodov jej odvolania z funkcie predstavenej ako aj o aplikácii ust. § 13 Zákonníka práce, žalovaný uviedol, že citované ustanovenie je vyjadrením práva zamestnávateľa obsadiť miesta predstaveného osobami, ktoré podľa neho spĺňajú odborné a osobnostné požiadavky na prácu vo funkcii predstaveného. Súhlasil, že ust. § 13 Zákonníka práce sa vzťahuje aj na pracovno-právne vzťahy založené zákonom o štátnej službe, ale vyjadril presvedčenie, že akt odvolania z funkcie sa nedá chápať ako prenasledovanie alebo postih podľa ust. § 13 ods. 3 Zákonníka práce. Na funkciu predstavenej v štátnej službe nie je právny nárok a preto odvolaním z tejto funkcie nie je porušené žiadne právo alebo oprávnený záujem žalobkyne a nie je ani viazané na zásluhy alebo nemôže byť chápané ako odmena za príkladné plnenie pracovných povinností. Vo vzťahu k namietnutej retroaktivite zotrval žalovaný na svojom vyjadrení k žalobe a zdôraznil, že ku dňu odvolania t.j. k 31.1.2009 žalovaný prestal vykonávať funkciu predstaveného, tak ako ju definuje ust. § 9 ods. 1 zákona o štátnej službe a určil moment, od ktorého už žalobkyňa nemôže vykonávať funkciu predstavenej. Žalovaný taktiež nesúhlasil s názorom žalobkyne o nemožnosti rozdelenia konania a vydania dvoch samostatných rozhodnutí a naďalej zotrval na svojom názore prezentovanom vo vyjadrení k žalobe, pričom zdôraznil, že zákon o štátnej službe neustanovuje povinnosť vydať jedno rozhodnutie, v ktorom odvoláva štátneho zamestnanca z funkcie predstaveného a zároveň s ním skončí štátnozamestnanecký pomer, ale ustanovuje povinnosť postupovať podľa ust. § 40 ods. 2 písm. b) zákona o štátnej službe. Vzhľadom na vyššie uvedené navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok v časti napadnutej odvolaním žalobkyne podľa ust. § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil ako vecne správny.

Proti rozsudku krajského súdu *v časti, v ktorej zrušil rozhodnutie predsedu Telekomunikačného úradu Slovenskej republiky č. 60/01/2009 zo dňa 29.5.2009 a rozhodnutie žalovaného č. 16/02/2009 zo dňa 16.3.2009 podal žalovaný* v zákonnej lehote odvolanie z dôvodov, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Žalovaný v súvislosti s konštatáciou krajského súdu v odôvodnení rozhodnutia o tom, že neponúkol žalobkyni v tom čase neobsadené štátnozamestnanecké miesto na oddelení vonkajších vzťahov úradu vo svojom odvolaní uviedol, že súd nesprávne resp. nedostatočne zistil skutkový stav, keď dospel k záveru,

že žalovaný mal neobsadené štátnozamestnanecké miesta v rovnakom odbore štátnej služby a v rovnakej funkcii. Takéto svoje tvrdenie v odôvodnení svojho rozsudku uvádza bez toho, aby ho oprel o akýkoľvek dôkaz, alebo poukázal na skutočnosť, na základe ktorej k takémuto zisteniu dospel. V tej súvislosti žalovaný poukázal na nariadenie vlády č. 394/2006 Z. z., ktorým sa ustanovujú odbory štátnej služby platné v čase vydania napadnutých rozhodnutí. Odbor štátnej služby, z ktorého bola žalobkyňa odvolaná, bol špeciálnym odborom štátnej služby uvedeným v § 3 písm. a) nariadenia vlády – Doprava, pošty, telekomunikácie, regulácia poštových a telekomunikačných služieb, s číselným označením 2.01, naproti tomu odbor štátnej služby, o ktorý žalobkyňa prejavila záujem je všeobecným odborom štátnej služby podľa ust. § 2 písm. c) nariadenia vlády – medzinárodná spolupráca, finančné prostriedky európskych spoločenstiev, s číselným označením 1.03, preto odbor štátnej služby štátnozamestnaneckého miesta, o ktoré žalobkyňa prejavila záujem, nie je ten istý, ako odbor štátnej služby štátnozamestnaneckého miesta, z ktorého bola odvolaná. Číselné označenia predmetných odborov majú podľa názoru žalovaného význam v nadväznosti na opis činnosti štátnozamestnaneckého miesta, ktorý je podľa § 17 ods. 2 zákona o štátnej službe prílohou rozhodnutia o vymenovaní do štátnej služby. Žalovaný taktiež nesúhlasil s názorom súdu ohľadne jeho povinnosti ponúknuť odvolanému všetky štátnozamestnanecké miesta zodpovedajúce jeho/jej vzdelaniu, kvalifikácii a skúsenostiam a snažiť sa o dohodu o jeho zaradení na niektoré z neobsadených štátnozamestnaneckých miest, rešpektujúc záujem štátneho zamestnanca o niektoré z voľných miest. Nesúhlasil tiež s tým záverom, že ak služobný úrad disponuje vhodným štátnozamestnaneckým miestom, je povinný sa dohodnúť sa so štátnym zamestnancom na takomto zaradení. Podľa názoru žalovaného zo znenia ust. § 40 ods. 2 písm. b) zákona o štátnej službe nevyplýva priama povinnosť ponúknuť všetky voľné štátnozamestnanecké miesta a povinnosť dohodnúť sa o zaradení na vhodné miesto. Zákon o štátnej službe podľa názoru žalovaného necháva možnosť zotrvať v štátnozamestnaneckom pomere na dohodu služobného úradu a zamestnanca odvolaného z funkcie predstaveného na rozdiel napr. od ust. § 40 ods. 2 písm. a) zákona o štátnej službe, ktorý jasne takúto povinnosť ustanovuje pri zrušení štátnozamestnaneckého miesta. Podľa žalovaného bol k dohode žalobkyne a žalovaného vytvorený adekvátny priestor tým, že žalovaný ponúkol žalobkyňi iné vhodné štátnozamestnanecké miesta tak, ako je to uvedené v zázname o personálnom pohovore zo dňa 16.3.2009, ktoré žalobkyňa neprijala. Žalovaný nemal záujem na obsadzovaní voľných miest na oddelení vonkajších vzťahov, keďže činnosť útvaru zabezpečovali iní pracovníci na iných útvaroch a následne došlo k zrušeniu týchto miest a dňa 24.6.2010 zrušil celé oddelenie vonkajších vzťahov. Vzhľadom na vyššie uvedené

žiadal, aby odvolací súd odvolaním napadnutý rozsudok krajského súdu v napadnutej časti zrušil podľa ust. § 221 ods. 1 písm. h) O.s.p. a vec vrátil na ďalšie konanie alebo napadnuté rozhodnutie krajského súdu podľa ust. § 220 O.s.p. zmenil tak, že žalobu zamietne.

Žalobkyňa sa k podanému odvolaniu žalovaného vyjadrila písomným podaním, v ktorom nesúhlasila s tvrdením žalovaného v odvolaní ohľadne nesprávnosti záveru krajského súdu o tom, že žalovaný neponúkol žalobkyni v tom čase neobsadené štátnozamestnanecké miesto na oddelení vonkajších vzťahov úradu a keď dospel k tomu, že žalovaný mal neobsadené štátnozamestnanecké miesta v rovnakom odbore štátnej služby a v rovnakej funkcii a takéto svoje tvrdenie neoprel o žiadny dôkaz, alebo nepoukázal na skutočnosť, na základe ktorej k takémuto zisteniu dospel. Správnosť tohto tvrdenia nevyvrátil ani žalovaný a správnosť sa práve naopak preukázala priamo na pojednávaní, kedy sa žalovaný vyjadril, že sporné štátnozamestnanecké miesto v útvare vonkajších vzťahov žalovaného, o ktoré prejavila žalobkyňa záujem, existovalo, bolo v rovnakom odbore štátnej služby ako mala žalobkyňa a zodpovedalo aj jej funkcii. Žalobkyňa ďalej uviedla, že odbory štátnej služby v služobných úradoch boli na základe § 79 ods. 2 zákona o štátnej službe pôvodne určené Nariadením vlády SR číslo 110/2002 Z. z., ktorým sa ustanovuje katalóg činností v štátnej službe a podrobnosti jeho dopĺňania. Predmetné nariadenie vlády zaviedlo aj štruktúru číslovania činností v štátnej správe, podľa ktorej šesťmiestny číselný kód vyjadroval v svojej prvej číslici časť katalógu, v dvojčíslici na druhom a treťom mieste skupinu odborov štátnej služby, v štvrtej číslici platovú triedu a v poslednej dvojčíslici poradové číslo jednotlivých činností. Prvou číslicou vyjadrujúcou základné časti katalógu mohli byť len číslice 1, 2 a 3, pričom číslicou 1 boli označované spoločné činnosti v štátnej službe, číslicou 2 boli označované činnosti v štátnej správe a číslicou 3 činnosti štátnych záležitostí. V druhej dvojčíslici bol odbor štátnej služby "doprava, pošta a telekomunikácie" vyjadrený číslicami 01. Pri takto zavedenej štruktúre číslovania činností boli pre účely posúdenia tvrdenia žalovaného identifikované v úplnom označení tieto pôvodné odbory štátnej služby: 1.01 spoločné činnosti v štátnej službe, 2.01 doprava, pošta a telekomunikácie. Podľa § 5 ods. 2 zákona o štátnej službe v zneniach pred zmenami vykonanými zákonom č. 231/2006 Z. z. mal odbory štátnej služby určiť Úrad pre štátnu službu Slovenskej republiky. Toto ustanovenie sa vzťahovalo aj na zákon číslo 610/2003 Z. z. o elektronických komunikáciách, ktorý je osobitným zákonom, respektíve v období po nadobudnutí účinnosti zákona o štátnej službe to bol zákon číslo 195/2000 Z. z. o telekomunikáciách. Išlo teda o jeden spoločný odbor štátnej služby, a preto boli všetky činnosti vykonávané v prostredí žalovaného pôvodne

zaradené do odboru štátnej služby pod označením 2.01. Žalobkyňa sa nazretím do organizačnej schémy úradu presvedčila, že v záujmovom oddelení sú voľné 4 miesta, z toho jedno vo funkcii „štátny radca, vedúci oddelenia“. Žalobkyňa na margo právneho názoru prezentovaného žalovaným, že zo znenia ust. § 40 ods. 2 písm. b) zákona o štátnej službe nevyplýva priama povinnosť služobného úradu ponúknuť odvolanému predstavenému všetky voľné štátnozamestnanecké miesta a dohodnúť sa s ním o zaradení uviedla, že táto povinnosť vyplýva priamo z ust. § 31 ods. 4 zákona o štátnej službe. Podľa žalobkyne mal žalovaný postupovať podľa ust. § 40 ods. 2 písm. b) zákona o štátnej službe až v druhom kroku, kedy odvolanie predstaveného nielen z funkcie, ale aj zo štátnej služby má byť až krajným riešením. Návrh na dohodu žalobkyne mohol a mal podľa ust. § 31 ods. 4 zákona o štátnej službe akceptovať. Žalobkyňa taktiež poukázala na organizačné zmeny, ktoré boli prijímané za účelom jej zbavenia sa. Záverom žalobkyňa zhrňujúc vyššie uvedené skonštatovala, že žalovaný mal voľné miesta, o ktoré mala žalobkyňa záujem, pričom spĺňala kvalifikačné predpoklady. Zdôraznila, že snaha o zachovanie štátnozamestnaneckého pomeru je v súlade so zákonom ako aj so základnými zásadami štátnej služby ako je odbornosť, nestrannosť, apolitickosť. Vzhľadom na uvedené žalobkyňa navrhla, aby súd odvolanie žalovaného zamietol.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu a v medziach podaných odvolaní (§ 212 ods. 1 O.s.p. s použitím § 246c ods. 1 vety prvej O.s.p.) bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 O.s.p.), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 vetou prvou O.s.p. a § 211 ods. 2 O.s.p.) a dospel k záveru, že rozsudok je potrebné v jeho zamietajúcej časti zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie a v jeho zrušujúcej časti potvrdiť ako vecne správny.

V správnom súdnictve preskúmajajú súdy na základe žalôb prípady, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 O.s.p.).

Predmetom preskúmvacieho konania v danej veci sú rozhodnutia žalovaného a postup im predchádzajúci, ktorými boli potvrdené rozhodnutia o odvolaní žalobkyne z funkcie predstavenej a o skončení jej štátnozamestnaneckého pomeru odvolaním.

Najvyšší súd Slovenskej republiky z obsahu administratívneho spisu žalovaného správneho orgánu zistil nasledovné:

- Žalobkyni bolo listom zo dňa 22.1.2009, č. 7/02/2009 oznámené, že bude odvolaná z funkcie predstaveného – vedúcej oddelenia pre pevnú a družicovú službu v odbore správy frekvenčného spektra, zároveň jej bolo oznámené, že nakoľko úrad nemá voľné štátnozamestnanecké miesto v tom istom odbore štátnej služby a v tej istej funkcii ako je zaradené miesto a nemá voľné ani iné pre ňu vhodné štátnozamestnanecké miesto, bude s ňou ukončený štátnozamestnanecký pomer a bude jej poskytnutá náhrada vo výške trojnásobku funkčného platu.
- Rozhodnutím zo dňa 27.1.2009, č. 12/02/2009 v záhlaví označený predseda telekomunikačného úradu podľa ust. § 31 ods. 2 zákona o štátnej službe odvolal žalobkyňu z funkcie predstavenej vedúcej oddelenia pre pevnú a družicovú službu v odbore správy frekvenčného spektra ku dňu 31.1.2009 bez uvedenia dôvodu. Rozhodnutie podpísal podpredseda Telekomunikačného úradu SR. Rozhodnutie bolo žalobkyni doručené dňa 11.3.2009.
- V období od 28.1.2009 do 10.3.2009 bola žalobkyňa práceneschopná.
- **Voči predmetnému rozhodnutiu podala žalobkyňa odvolanie, ktoré bolo rozhodnutím zo dňa 25.5.2009 č. 49/01/2009 zamietnuté a prvostupňové rozhodnutie bolo potvrdené.**
- Dňa 11.3.2009 bol so žalobkyňou vykonaný personálny rozhovor, ktorý pokračoval dňa 16.3.2009 s tým záverom, že úrad nemá voľné štátnozamestnanecké miesto v tom istom odbore štátnej služby a v tej istej funkcii, v ktorej je žalobkyňa zaradená a ani sa s ňou nedohodol inak, takže jej štátnozamestnanecký pomer skončil dňa 16.3.2009.
- Súčasťou spisového materiálu je aj rozhodnutie predsedu TÚ SR č. 5/2009 o organizačnej zmene, ktorého prílohou je grafický návrh novej organizačnej štruktúry.
- Rozhodnutím o skončení štátnozamestnaneckého pomeru zo dňa 16.3.2009, bola žalobkyňa podľa ust. § 40 ods. 2 písm. b) v spojení s ust. § 31 ods. 4 druhá veta písm. a) zákona o štátnej službe odvolaná z výkonu štátnej služby dňom 16.3.2009.

- **Proti predmetnému rozhodnutiu podala žalobkyňa odvolanie, ktoré bolo rozhodnutím zo dňa 29.5.2009, č. 60/01/2009 zamietnuté a prvostupňové rozhodnutie potvrdené.**

Podľa ust. § 244 ods. 1 O.s.p. v správnom súdnictve preskúmavajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Podľa ust. § 7 ods. 1 písm. d) zákona o štátnej službe, služobný úrad na účely tohto zákona je iný orgán štátnej správy, ak osobitný zákon neustanovuje inak.

Podľa ust. § 9 ods. 1 zákona o štátnej službe, predstavený je nadriadený štátny zamestnanec, ktorý je oprávnený dávať podriadenému štátnemu zamestnancovi pokyny na vykonávanie štátnej služby a je povinný plniť voči podriadenému štátnemu zamestnancovi úlohy služobného úradu pri vykonávaní štátnej služby v rozsahu určenom služobným predpisom.

Podľa ust. § 10 ods. 1 prvá veta zákona o štátnej službe, vedúci služobného úradu (ďalej len "vedúci úradu") na účely tohto zákona je služobne najvyšší predstavený všetkým zamestnancom v príslušnom služobnom úrade, a ďalším zamestnancom podľa osobitného predpisu.

Podľa ust. § 10 ods. 6 zákona o štátnej službe, vedúci úradu v služobnom úrade uvedenom v § 7 ods. 1 písm. c) a d) je jeho štatutárny orgán.

Podľa ust. § 31 ods. 2 zákona o štátnej službe, vedúci úradu v služobnom úrade, ktorým je ministerstvo alebo ostatný ústredný orgán štátnej správy, môže odvolať predstaveného aj bez uvedenia dôvodu. Vedúci úradu v služobnom úrade, ktorým je ministerstvo alebo ostatný ústredný orgán štátnej správy, odvolá na návrh štatutárneho orgánu alebo predstaveného v politickej funkcii predstaveného aj bez uvedenia dôvodu. Vedúci úradu, ktorý je štatutárnym orgánom, môže odvolať predstaveného aj bez uvedenia dôvodu, ak osobitný predpis neustanovuje inak. Vedúci úradu, ktorý je štatutárnym orgánom, môže odvolať na návrh predstaveného v politickej funkcii predstaveného v jeho riadiacej pôsobnosti aj bez uvedenia dôvodu, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

Podľa ust. § 31 ods. 3 zákona o štátnej službe, vykonávanie funkcie predstaveného sa skončí dňom určeným v rozhodnutí. Čas od vydania rozhodnutia o odvolaní do skončenia vykonávania funkcie predstaveného nesmie byť dlhší ako 60 dní.

Podľa ust. § 31 ods. 4 zákona o štátnej službe, **služobný úrad zaradí odvolaného predstaveného na vykonávanie štátnej služby na štátnozamestnanecké miesto toho istého odboru štátnej služby a na tú istú funkciu** (§ 16 ods. 3), ak sa štátny zamestnanec nedohodne so služobným úradom inak. Ak služobný úrad takéto štátnozamestnanecké miesto nemá alebo sa so štátnym zamestnancom nedohodol inak, postupuje sa pri odvolaní podľa a) odseku 1 písm. a), c), e) a g) a odseku 2 podľa § 40 ods. 2 písm. b), b) odseku 1 písm. b) podľa § 40 ods. 3.

Podľa ust. § 39 ods. 1 písm. a) zákona o štátnej službe, štátnozamestnanecký pomer, ak tento zákon neustanovuje inak, sa skončí odvolaním zo štátnozamestnaneckého pomeru z dôvodov uvedených v § 40 ods. 1 až 3.

Podľa ust. § 40 ods. 2 písm. b) zákona o štátnej službe, v stálej štátnej službe alebo v dočasnej štátnej službe služobný úrad skončí štátnozamestnanecký pomer odvolaním z dôvodu nezaradenia odvolaného vedúceho úradu alebo predstaveného na vykonávanie štátnej služby na štátnozamestnanecké miesto toho istého odboru štátnej služby a na tú istú funkciu (§ 16 ods. 3) z dôvodu, že služobný úrad takéto miesto nemá alebo sa so štátnym zamestnancom nedohodne inak, pričom sa poskytne predstavenému náhrada vo výške dvojnásobku jeho funkčného platu; vedúcemu úradu a predstavenému, ktorý bol odvolaný podľa § 31 ods. 2, sa poskytne náhrada vo výške trojnásobku jeho funkčného platu.

Podľa ust. § 40 ods. 4 zákona o štátnej službe, štátnozamestnanecký pomer podľa odsekov 1 až 3 sa skončí dňom uvedeným v rozhodnutí, najskôr však dňom doručenia rozhodnutia o odvolaní.

Podľa ust. § 125 ods. 1, 2 zákona o štátnej službe, konanie vo veciach štátnozamestnaneckého pomeru sa vzťahuje na veci týkajúce vzniku, zmeny a skončenia štátnozamestnaneckého pomeru.

Na konanie podľa odseku 1 sa vzťahujú všeobecné predpisy o správnom konaní, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa ust. § 126 zákona o štátnej službe, orgánom príslušným na konanie a rozhodovanie v prvom stupni je vedúci úradu vo veciach vymenovania do štátnej služby a vzniku štátnozamestnaneckého pomeru, zmeny štátnozamestnaneckého pomeru a skončenia štátnozamestnaneckého pomeru.

Podľa ust. § 127 ods. 1, 2 zákona o štátnej službe, účastníkmi konania sú štátny zamestnanec a služobný úrad. Za služobný úrad koná predstavený určený služobným predpisom.

Podľa ust. § 6 ods. 1 písm. b) zákona o elektronických komunikáciách, orgánom štátnej správy v oblasti elektronických komunikácií je Telekomunikačný úrad Slovenskej republiky (ďalej len "úrad").

Podľa ust. § 7 ods. 2, 3 zákona o elektronických komunikáciách, na čele úradu je predseda, ktorý je štatutárnym orgánom a ktorého na návrh vlády volí a odvoláva národná rada.

Predseda úradu v čase jeho neprítomnosti zastupuje podpredsa úradu. Podpredsa úradu okrem toho plní úlohy, ktorými ho poverí predseda úradu. Podpredsa úradu vymenúva a odvoláva vláda.

Z obsahu spisového materiálu vyplýva, že žalobkyňa bola odvolaná z funkcie predstavenej vedúcej oddelenia pre pevnú a družicovú službu v odbore správy frekvenčného spektra a následne s ňou bol skončený štátnozamestnanecký pomer z dôvodu jej nezariadenia podľa ust. § 40 ods. 2 písm. b) zákona o štátnej službe odvolaním. Žalobkyňa napadla obe rozhodnutia žalovaného žalobou podľa druhej hlavy piatej časti O.s.p., pričom krajský súd pri preskúvaní zákonnosti žalobou napadnutých rozhodnutí a postupom, ktoré im predchádzali svojím rozhodnutím žalobu žalobkyne v časti týkajúcej sa napadnutého rozhodnutia č. 49/01/2009 zo dňa 25.5.2009 zamietol a v časti napadnutého rozhodnutia č. 60/01/2009 zo dňa 29.5.2009, ktoré zrušil a vrátil správne orgánu v spojení so zrušením prvostupňového rozhodnutia č. 16/02/2009 zo dňa 16.3.2009 žalobe vyhovel. Keďže účastníci

konania napadli oba výroky rozhodnutia krajského súdu, pristúpil odvolací súd v rámci odôvodnenia svojho rozhodnutia najprv k vysporiadaniu sa s odvolacími námietkami žalobkyne vo vzťahu k výroku krajského súdu o zamietnutí žaloby.

Za dôvodnú považuje odvolací súd námietku žalobkyne ohľadne nedostatočného odôvodnenia rozhodnutia krajského súdu vo veci ňou namietaného retroaktívneho pôsobenia rozhodnutia o odvolaní z funkcie predstavenej ako i namietaného nezákonného postupu žalovaného správneho orgánu, kedy žalobkyňa rozdelenie konania na dve samostatné rozhodnutia považuje za rozporné so zákonom o štátnej službe. Krajský súd nechal úplne bez povšimnutia tieto žalobkyňou vznesené námietky v žalobe a vo svojom rozhodnutí sa s nimi vôbec nevysporiadal. Odôvodnenie rozhodnutia súdu prvého stupňa, by malo dávať jasnú a zrozumiteľnú odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Dostatočné odôvodnenie rozhodnutia súdu je zárukou riadneho a spravodlivého procesu. Tým, že sa krajský súd vôbec nezaoberal vyššie uvedenými námietkami a odpovede na tieto námietky nemajú oporu ani v skutkovom, či právnom základe rozhodnutia, je táto skutočnosť dôvodom pre zrušenie rozhodnutia krajského súdu v dotknutej časti a to s poukazom na ust. § 221 ods. 1 písm. f) O.s.p..

V tejto spojitosti je žiaduce, aby krajský súd dostatočne zrozumiteľne a racionálne odôvodnil aj svoj právny záver prezentovaný v rozhodnutí ohľadne oprávnenia podpredsedu úradu konať ako štatutárny orgán úradu v čase neexistencie jeho zákonného zástupcu. Z odvolaním napadnutého rozhodnutia krajského súdu nie je totiž zrejmé, či súd pri formulácii tohto svojho právneho názoru aplikoval konkrétne relevantné normy zisťovaním ich obsahu a zmyslu s ich následnou interpretáciou, alebo či ho dotvoril nad rámec výkladu pomocou analógie.

V správnom súdnictve je súd viazaný žalobou vymedzeným rozsahom a dôvodmi preskúmania zákonnosti napadnutého rozhodnutia, čomu zodpovedá povinnosť súdu rozhodnúť o všetkých bodoch žaloby a v odôvodnení sa s nimi vysporiadať.

Najvyšší súd Slovenskej republiky s poukazom na uvedené skutočnosti musel napadnutý rozsudok prvostupňového súdu v jeho zamietajúcej časti podľa § 221 ods. 1 písm. f) O.s.p. v spojení s § 250ja ods. 3 veta druhá O.s.p. zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie

konanie (§ 221 ods. 2 O.s.p.), a to bez toho, aby sa zaoberal v tejto časti hmotnoprávnou stránkou odvolania.

V ďalšom konaní prvostupňový súd prejedná vec v tejto, t.j. zrušujúcej časti v medziach podanej žaloby, ***dôsledne sa vysporiada so všetkými námietkami žalobkyne, vrátane odvolacích námietok***, opätovne o nej rozhodne a svoje rozhodnutie aj riadne a presvedčivo odôvodní.

Vo vzťahu k odvolaniu žalovaného voči výroku, ktorým krajský súd zrušil rozhodnutie predsedu telekomunikačného úradu SR č. 60/01/2009, vrátane prvostupňového rozhodnutia č. 16/02/2009 uvádza odvolací súd nasledovné.

Zákonným predpokladom skončenia štátnozamestnaneckého pomeru podľa ust. § 40 ods. 2 písm. b) zákona o štátnej službe odvolaním je nezaradenie odvolaného predstaveného na vykonávanie štátnej služby na štátnozamestnanecké miesto toho istého odboru štátnej služby a na tú istú funkciu (§ 16 ods. 3) z dôvodu, že služobný úrad takéto miesto nemá alebo sa so štátnym zamestnancom nedohodne inak, teda, že po odvolaní štátneho zamestnanca z funkcie predstaveného nebolo možné ho zaradiť na vykonávanie štátnej služby na štátnozamestnanecké miesto toho istého odboru štátnej služby a na tú istú funkciu z dôvodu, že služobný úrad takéto miesto nemal, alebo odvolaný predstavený ponúkané miesto služobným úradom odmietol. Na základe logického a gramatického výkladu právnej normy ustanovenej v § 40 ods. 2 písm. b) zákona o štátnej službe služobný úrad skončí štátnozamestnanecký pomer odvolaním odvolaného predstaveného na vykonávanie štátnej služby až následne po splnení zákonných podmienok ustanovených v § 31 ods. 4 zákona o štátnej službe, v zmysle ktorých služobný úrad zaradí odvolaného predstaveného na vykonávanie štátnej služby na štátnozamestnanecké miesto toho istého odboru štátnej služby a na tú istú funkciu (§ 16 ods. 3), ak sa štátny zamestnanec nedohodne so služobným úradom inak. Z obsahu administratívneho spisu vyplýva, že so žalobkyňou bol po jej nástupe do práce po dočasnej pracovnej neschopnosti dňa 11.3.2009 a následne dňa 16.3.2009 vykonaný personálny pohovor, na ktorom jej bolo oznámené, že v súčasnosti žalovaný nemá v Bratislave voľné miesta v tej istej funkcii a v tom istom odbore štátnej služby ako je zaradená žalobkyňa s tým, že jej bola poskytnutá informácia o všetkých voľných miestach, ktoré boli ku dňu 11.3.2009 neobsadené. Napriek tomu, že žalobkyňa prejavila záujem o miesto v kancelárii úradu v oddelení vonkajších vzťahov s náplňou práce v oblasti

medzinárodných vzťahov a žalovaný aj skonštatoval, že miesto na tomto oddelení je momentálne neobsadené, uvedené neponúkol žalobkyňi. Spornou teda ostala otázka, či v čase odvolania žalobkyne z funkcie predstavenej mal žalovaný k dispozícii voľné štátnozamestnanecké miesto v tom istom odbore a v tej istej funkcii ako bola zaradená žalobkyňa a ak nemal, či vytvoril dostatočný priestor na vedenie aktívneho dialógu s cieľom uzavretia dohody a zachovania štátnozamestnaneckého pomeru. Z obsahu spisu, ako aj z vyjadrenia žalovaného na pojednávaní konaného dňa 20.10.2010, krajský súd bez ďalšieho skonštatoval, že žalovaný mal k dispozícii neobsadené štátnozamestnanecké miesto v rovnakom odbore štátnej služby a v rovnakej funkcii. Odvolací súd považuje záver krajského súdu za nesprávny, i keď táto skutočnosť nemá vplyv na vecnú správnosť výroku a dôvod zrušenia rozhodnutí žalovaného. Z obsahu spisu je preukázané, že išlo o iný odbor štátnej služby. Uvedená skutočnosť vyplýva z opisu štátnozamestnaneckého miesta žalobkyne, z ktorého je zrejmé, že žalobkyňa bola zaradená vo funkcii štátny radca – vedúci oddelenia PDS, v odbore štátnej služby 2.01 Doprava, pošty, telekomunikácie, regulácia poštových a telekomunikačných služieb. Naproti tomu z opisu štátnozamestnaneckého miesta štátneho zamestnanca zaradeného na oddelení vonkajších vzťahov, teda oddelení, na ktorom bolo voľné miesto, o ktoré mala žalobkyňa záujem je zrejmé, že žalovaný mal na uvedenom oddelení podľa funkčnej schémy úradu voľné miesto vo funkcii štátny radca – vedúci oddelenia, avšak išlo preukázateľne o iný odbor štátnej služby a to 1.06 Sprístupňovanie informácií, masmediálna politika. Takéto členenie bolo v rozhodnom čase upravené v platnom nariadení vlády SR č. 394/2006 Z. z., ktoré bolo vydané na základe ust. § 5 ods. 2 zákona o štátnej službe a ktoré delilo odbory štátnej služby na všeobecné (1.03 – medzinárodná spolupráca, finančné prostriedky európskych spoločenstiev) a špeciálne (2.01 – Doprava, pošty, telekomunikácie, regulácia poštových a telekomunikačných služieb). Uvedená skutočnosť však nič nemení na fakte, že v súlade s ust. § 31 ods. 4 zákona o štátnej službe sa mal žalovaný pokúsiť so žalobkyňou o dohodu, aby naplnil cieľ zákonodarcu premietnutý v citovaných ustanoveniach. Cieľom zákonodarcu v právnej úprave skončenia štátnozamestnaneckého pomeru podľa § 40 ods. 2, písm. b) zákona o štátnej službe v spojení s ust. § 31 ods. 4 a s § 16 ods. 3 bolo zaručiť ochranu štátneho zamestnanca a tým jeho právnu istotu, ktorú sú správne orgány, majúce oprávnenie konať vo veci skončenia štátnozamestnaneckého pomeru v zmysle § 125 a nasl. zákona o štátnej službe, povinné pri aplikácii uvedených právnych noriem taktiež sledovať. Je preukázané, že žalovaný neponúkol žalobkyňi všetky voľné miesta, ktoré mal k dispozícii a pokiaľ by aj ponúkol, je viac ako pravdepodobné, že so žalobkyňou uzavrie dohodu o jej zaradení na tú istú funkciu,

síce iný odbor štátnej služby. Zhodne s názorom krajského súdu i odvolací súd argument o nezáujme na obsadzovaní voľných miest na oddelení vonkajších vzťahov z dôvodu jeho následného zrušenia vyhodnotil ako nedôvodný.

Tým, že nedošlo k postupu predpokladaného ust. § 31 ods. 4 zákona o štátnej službe, neboli podľa odvolacieho súdu splnené zákonné dôvody pre postup podľa ust. § 40 ods. 2 písm. b) zákona o štátnej službe. Vzhľadom na uvedené skutočnosti vyhodnotil odvolacie námietky žalovaného ako nedôvodné a stotožnil sa s dôvodom zrušenia rozhodnutí žalovaného pre jeho nesprávne právne posúdenie a napadnuté rozhodnutie krajského súdu v tejto časti poukazom na ust. § 219 ods. 1 O.s.p. ako vecne správne potvrdil.

Odvolací súd o trovách konania *v tej časti, v ktorej potvrdil zrušujúci výrok rozsudku krajského súdu*, rozhodol tak, že v tejto časti v konaní úspešnej žalobkyni náhradu trov odvolacieho konania z dôvodu ich neuplatnenia nepriznal (§ 246c ods. 1 veta prvá O.s.p., § 151 ods. 1, 2 O.s.p.).

V zrušujúcej časti výroku odvolaním napadnutého rozsudku krajského súdu, rozhodne o náhrade trov konania krajský súd v novom rozhodnutí vo veci (ust. § 224 ods. 3 O.s.p.).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave, dňa 25. apríla 2012

JUDr. Jozef Hargaš, v. r.

predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Peter Szimeth